

Krieltje en het roodborstkastje

Deel 1: Het stiltehoekje

23-07-2026

Het was warm in de volkstuin. Niet gewoon warm. Niet “o, wat een lekker zonnetje”-warm. Maar warm op zo’n manier dat zelfs de tegels op het tuinpad leken te zuchten. Krieltje liep langzaam door haar tuin. Kerrie sjokte naast haar mee met zijn tong een stukje uit zijn bek. Francis lag languit in de schaduw van het huisje. Camilia had zichzelf onder de tafel geparkeerd. En Noa had precies dat ene plekje gevonden waar geen zon kwam, geen wind kwam en niemand haar per ongeluk aanraakte. Bij het klimophoekje bleef Krieltje staan. Daar hing het halfopen nestkastje dat ze in de winter had opgehangen. Niet zomaar ergens, maar netjes beschut tussen de klimop en de bessenstruik. De opening keek niet pal naar de felle zon en ook niet recht in de regen. Krieltje had dat toen speciaal opgezocht, want als je een huisje ophangt voor vogels, moet je niet alleen denken: wat staat leuk? Je moet vooral denken: wat is veilig en fijn? Ineens zag ze iets bewegen. Een roodborstje vloog laag door de tuin en landde op een tak

vlak bij het kastje. In zijn snavel zat een klein insectje. “Dag Rikkie,” fluisterde Krieltje. Rikkie wipte met zijn staartje, keek even rond en verdween toen tussen de blaadjes. Uit het kastje klonk geen geluid. Alleen een heel zacht geschuifel. Daar zat Roosje. Roosje was het andere roodborstje. Zij zat al dagen op haar nest. Warm. Stil. Dapper. Krieltje wist dat roodborstjes niet gestoord mochten worden als ze broedden. Dus ze bleef op afstand. Niet gluren. Niet tikken. Niet even kijken of alles goed ging. Ook niet héél voorzichtig. “Ze heeft het warm,” zei Krieltje zacht tegen Kerrie. Kerrie keek naar het kastje. Toen ging hij zitten. Heel netjes. Alsof hij begreep dat dit geen plek was voor blaffen, springen of grote Kerrie-plannen. Rikkie kwam alweer terug. Deze keer had hij iets kleins en kronkeligs in zijn snavel. “Hij brengt eten,” fluisterde Krieltje. “Voor Roosje. Zij broedt, en hij zorgt ondertussen dat ze niet steeds van het nest hoeft.” Kerrie keek indrukwekkend ernstig. Alsof hij nu officieel roodborstassistent was. Krieltje

Pagina 1/2

Krieltje en het roodborstkastje

Deel 1: Het stiltehoekje

23-07-2026

dacht na. Ze wilde helpen. Maar helpen bij een nestje was lastig. Te dichtbij komen was niet goed. Het kastje aanraken was al helemaal niet goed. En eten vlak bij het nest leggen kon juist andere dieren lokken.

“Helpen,” zei Krieltje zacht, “is soms niet dichterbij komen. Soms is helpen juist een stapje achteruit doen.” Ze liep naar het schuurtje en haalde een kleine lichte parasol. Niet zo’n grote feestparasol, maar eentje die ze makkelijk kon verplaatsen. Heel rustig zette ze hem een eindje van het kastje af, zo dat er later op de dag een beetje schaduw richting het klimophoekje zou vallen. Niet voor de ingang. Niet tegen het kastje. Niet in de vliegroute van Rikkie. Gewoon een beetje koelte in de buurt. Daarna pakte ze een laag schaalte. Ze vulde het met schoon water en legde er een paar gladde steentjes in. Het schaalte zette ze onder een struik, ook weer niet vlak bij het nest. Vogels konden er drinken als ze wilden. Insecten konden op de steentjes landen zonder meteen kopje-onder te gaan. “Zo,” zei Krieltje. “Meer doen we niet.” Kerrie keek verbaasd. Want meestal betekende “helpen” bij Krieltje iets met emmers, touw, schroeven, modder of minstens drie keer “oeps”. Maar vandaag betekende helpen: rustig blijven. Krieltje maakte met twee bamboestokjes en een stukje touw een klein boogje langs het paadje. Niet als hek. Meer als vriendelijk verzoek. Daar hing ze een bordje aan: “Stiltehoekje. Roodborstje broedt!”

Francis kwam even kijken. “Niet daarheen,” fluisterde Krieltje. “Roosje heeft rust nodig.”

Francis ging zitten, waste haar snorharen en deed alsof ze nooit van plan was geweest om daarheen te lopen. Camilia keek vanaf onder de tafel. Noa deed één oog open. Kerrie bleef zitten alsof hij een standbeeld was geworden. Boven hen ritselden de klimopblaadjes. Roosje kwam heel even uit het kastje. Ze bleef op een tak zitten, haar veertjes een beetje los van haar lijf door de warmte. Rikkie landde naast haar met opnieuw een hapje. Krieltje glimlachte. “Jullie doen het goed,” fluisterde ze. Roosje keek heel kort haar kant op. Daarna verdween ze weer in het kastje. Krieltje ging op het bankje bij het huisje zitten. Ze pakte haar tuinschrift en schreef: Roodborstjes helpen:

- niet storen,
- niet gluren,
- water op afstand,
- schaduw zonder de vliegroute dicht te zetten,
- en vooral heel zachtjes doen.

Kerrie legde zijn kop op haar voet. In het klimophoekje was het stil. Niet leeg stil. Maar nest-stil. Dat is de stilte van iets kleins dat groeit. Iets waar je niet aan hoeft te zitten om het te helpen. Iets dat vanzelf weet wat het moet doen, als de wereld eromheen maar even rustig genoeg blijft. Krieltje keek naar de parasol, naar het schaalte water en naar het kastje tussen de blaadjes. “Goed,” fluisterde ze. En Rikkie vloog alweer voorbij met een piepklein hapje in zijn snavel.